

[Justitsministeren]

som fremgår af lovforslaget, nemlig at det er de sygehusmyndigheder, man har, der må tage stilling til planlægning, indretning osv. af hospitalerne. Dermed vil jeg ikke sige – og det er et svar til fru Lissa Mathiasen – at man skal legitimere tilstandene, som de er i dag. Jeg ved meget vel, at de statshospitaler, der blev afleveret til amterne, allerede dengang havde nogle mangler, der vel næppe alle kan være udbedrede i dag – ja, det ved vi at de ikke er.

Nu er det altså en ny myndighed, der skal varetage den opgave at prioritere rigtigt, og jeg vil da ikke benægte, at fru Lissa Mathiasen kan have ret i, at man nok bør prioritere disse hospitaler noget højere, også i forhold til andre. Det har jeg imidlertid tillid til at de sygehusmyndigheder, vi har i amterne, har forståelse for, og derfor tror jeg, det er rigtigt at opretholde det princip, vi har gjort gældende gennem denne lovgivning: ikke at påtvinge disse myndigheder en særlig indretning af hospitalerne, således som det var nævnt at en del af Kallehaugedvalgets medlemmer ville stille forslag om.

Hr. Carsten Andersen har jo svaret på det meste. Jeg vil gerne sige, at jeg selvfølgelig er fuldt ud tilfreds med, at hr. Carsten Andersen har det ønske, at vi skal beregne udgifterne ved SF's forslag nærmere, og det vil vi meget gerne medvirke til i ministeriet.

Spørgsmålet om kompetence har jeg svaret på. Jeg mener ikke, at man kan sige på grundlag af vort forslag, at vi, sådan som SF gør det, går ind i en generel sygehuslovgivning. Jeg mener, at det, der er taget med i regeringsforslaget, er nært knyttet til spørgsmålet om tvang, som det blev nævnt, men også om de retsgarantier, der i øvrigt må opstilles, og det er jo det, der er meningen med hele denne lovgivning.

Tak for en positiv medvirken, som jeg forudser kan blive resultatet af denne første behandling. Jeg håber meget på en gennemførelse af lovforslaget i år, for jeg synes, det er tiltrængt. Som fru Jette Pors nævnte, kan vi ikke længere fortsætte med den gamle lovgivning, men må have nogle af de mange nydannelser ind, der er blevet naturlige i mellemtiden, og som indgår i regeringens lovforslag.

Den fg. formand (Ahlmann-Ohlsen):

Vi går til anden omgang.

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil godt knytte nogle bemærkninger til fru Kirsten Lees indlæg, og det, som jeg godt vil spørge fru Kirsten Lee om, er, om hun kender antallet af patienter, over for hvem der bliver anvendt tvang på de psykiatriske afdelinger. I § 71-tilsynet har vi interesseret os for det spørgsmål, men vi har ikke kunnet få disse oplysninger; det er jo et mørkeland, som der ikke er nogen der kender noget til, og derfor synes jeg, det er lidt vanskeligt, når man i debatten gør det til et ganske lille antal. Jeg nærer en vis frygt for, at det er meget større.

Så er det måske lidt karakteristisk, at vi får en debat om det hvide snit, som der er mange kvinder der er blevet udsat for, hvad jeg ikke skal betvivle. Det, som jeg synes er det problematiske inden for dansk psykiatri, er, at hovedparten af dem, der har behov for behandling, er kvinder, der imidlertid ikke kan få den fornødne behandling på de psykiatriske hospitaler, og som gentagne gange gør opmærksom på, at de rejser fra de psykiatriske hospitaler, uden at de har fået løst deres problemer.

Så bliver jeg nødt til meget kraftigt at understrege, at SF ikke vil bremse udviklingen af den psykiatriske behandling, og det gør jeg alene af hensyn til registreringen i Folketingets meddelelser og ikke til fru Kirsten Lee.

Det, som måske vækker modstand hos De Radikale, er den vej, vi vil have at udviklingen af den psykiatriske behandling skal gå, og det er ikke i den farmakologiske retning. Det er ikke oralpsykiatrien, vi mener skal opprioriteres, men andre behandlingsmetoder og andre behandlingsformer, da vi mener, det er det vigtigste.

Så er det noget snak at sige, at vi forringer patienternes retsstilling ved at få præciseret: Hvornår er man tvangsindlagt, og hvornår er man ikke tvangsindlagt? Det må være en tankegang, som er kommet ind hos De Radikale, efter at hr. Bernhard Baunsgaard har forladt dem, at man finder, at retssikkerhed har noget med usikkerhed at gøre, at retssikkerhed har noget at gøre med, at man ikke ved, om man er undergivet en tvangsforanstaltning eller man ikke er det. Derfor forstår vi ikke rigtig den radikale ideologi, der ligger i dette.

Så er der spørgsmålet om forflygtigelse af svaret. Vi mener ikke, at en demokratisering er en forflygtigelse af svaret. Det tror jeg også er